

НЕПОБЕДИМИТЪ КОННИЦИ

Съ леки стъпки пролѣтѣта шета-ше навредѣ. Въ класната стая слънцето бѣше нахлуло съ всичкитѣ силжчи. Наредени на чиноветѣ, ние стоехме мирно и чакахме учителя. Вчѣра ни обеща, че ще ни разкаже приказка, и сега гледахме да го не разсърдимъ.

Ето — вратата се отвори. Учителтъ влѣзе. Усмихна се.

— Разбирамъ, защо така сте се умирили, — рече той. — За приказката. Тогава — слушайте:

Живѣлъ нѣкога единъ византийски императоръ. Той много мразѣлъ българитѣ. Единствената му мечта била да превземе българската земя и унищожи българското племе. Затова всѣка година обявявалъ война на българитѣ, но войницитѣ му всѣкога отстъпвали подъ силния напоръ на храбритѣ български войски.

Замислилъ се тогава императортъ, какъ да изтрѣгне победата

и какво да направи, за да отмжсти на българитѣ. Дълго мислилъ, ала нищо не му идвало на ума. Най-после решилъ да свика на съветъ всички първенци.

— Драги сънародници, — казалъ императортъ, — вие виждате, че българитѣ ни нанасятъ непоправими пакости съ своитѣ победи. Кажете, какъ да си отмжстимъ?

Императортъ навелъ глава и млъкналъ.

Тогава пристѣпилъ единъ отъ първенцитѣ, поклонилъ се и казалъ:

— Велики владѣтелю, преди да решимъ, какъ да се боримъ срещу българитѣ, трѣбва да разберемъ, откъде иде силата на българската войска.

Императортъ дигналъ учудено очи.

— Говори! — извикалъ той.

— Силата на българитѣ е въ тѣхната конница. Тѣ иматъ силни, здрави коне и изпитани ездачи.

Всички се спогледали изненадани.